

Paraules Personals

de Jordi Pujiula

Dues marcades influències informen l'obra d'aquest poeta. En el pensar s'endevina una forta empremta de l'existencialisme amarg i fastiguejat de Jean Paul Sartre. I, en la forma, és Espriu qui ha deixat un fort rastre en els poemes que l'autor recull en aquest aplec, tot i que, en certs aspectes, principalment de lèxic, també Pere Quart l'ha influït.

"Paraules personals" és un llibre que podem incloure en el corrent de poesia (de la que no me'n sento pas massa apartat) que, d'uns anys ençà, predomina al nostre país i, en general, en bona part del món de cultura occidental. Són uns poemes agres on l'autor aboca tota l'amargor d'un viure i d'una societat que no el satisfan.

Hi ha uns quants temes que, fonamentalment, preocupen a l'autor, com són la vida i la seva realitat, que li dicten una renglera de versos amargants com els del poema 6:

**Tan inútil, desesperançat,
com aquesta sensació de viure
lluny de la meva història.**

.....
**Després,
amb lentes onades
plenes d'accessoris,
circumstàncies
i manies
ve la nausea.**

que ens informen del seu fàstic vital heretat de Sartre. També un fastigueig dels dies festius s'insereix en aquest fàstic que li dona la vida i que, igualment, ha pouat de Sartre (recordeu que el protagonista de "La nausea" és en els dies de festa quan se sent més enfastidit i sol enmig de la gent endiumenjada).

Aquests diumenges ens els conta en els poemes 7:

.....
**Dins la cambra
penso en tu,
més endins d'una soledat
lenta i feixuga.
Penso en tu
amb una sèptima recança de diumenge,
amb el treball plegat, mansa,
quietament.**

.....
**Jo a dins
llepant una insípida tristesa
i soledat...**

O en el 15:

**Què puc cantar del diumenge
sinó l'amarguesa quotidiana
amb veu festiva?...**

Un altre dels "leit motiv" de la seva poesia és Déu o, si voleu, la Religió. Pujiula, com a tants ha passat, en

el moment en què s'encara amb la realitat quotidiana, es troba que el Déu que li encastaren pels nassos quan era un infant, no s'adiu amb les coses que la diària mecànica del món li posa davant dels seus ulls, i escriu:

**Me'l donaren bo i vestit amb toga,
barballuent, just el somriure, paternal.**

.....
**Vaig aprendre a mirar els homes
i ell s'anà esborrant.**

.....
**Entre Déu i jo, a les palpentes,
s'ha anat teixint, indiferent,
tot el bagatge d'home.**

I en el poema 14 (on, al revés dels altres, que clarament s'hi veu la d'Espriu, és evident una influència formal de Pere Quart), diu:

**Ai Mossèn!
I com m'agradaria
que el meu rés
—la poesia—
esdevingués
com el vostre
—el Parenostre—
l'opi més noble,
vici del poble.**

Versos que tradueixen la seva íntima desconfiança per la religió oficial.

I l'últim dels seus temes predilectes és el de la mort, que es repeteix en els poemes 4:

.....
**Cercaré l'hora completa
on tot serà l'absurd més simple
i restaré aturat per sempre
escoltant el silenci,
mirant al buit;
allargaré l'últim instant de la vida...**

On ens diu la seva decisió de romandre, i aquí rau l'originalitat del seu existencialisme, en la contradicció entre el fàstic per la vida i el desig de viure, que torna en el poema 11:

**Conserveu nets els sepulcres
i espereu que hi vagin a morir-se les pedres,
ja que jo no penso obeir,
no espereu que també
em netegi la tomba.
No vull. M'amagaré,
i si a la fi em trobeu,
no estaré vestit de dol
abans de la meva agonia.**

.....
**Prou dol i prou mals auguris,
i si la fi és una desgràcia...
que ho sigui!**

Venint-nos d'un poeta jove com és Pujiula, la seva poesia és sorprenentment madura, i sols li cal assimilar les influències, que en aquest aplec són massa evidents (ningú no pot defugir de tenir-ne, d'influències, puix tots som fills d'una època i d'una cultura), per a ésser, no una promesa, sinó una gran realitat, com ens fan esperar els sonors versos, d'una musicalitat no massa corrent, d'aquests poemes que avui ens ofereix.